

РЕШЕНИЕ

№ 6544

гр. София, 10.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8218** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 72, ал. 4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба на Л. К. Л. - полицейски орган при отдел „ОСПС“- СДВР, чрез процесуален представител гл. юрк. Цв. В., срещу Решение от 25.05.2021 г., постановено по адм.д. № 11204/2020 г. от СРС-НО, 102-ри състав.

С оспореното решение е отменена Заповед рег. № 225-33-1058/17.08.2020 г., издадена от Л. К. Л. – старши полицаи в отдел „Специализирани полицейски сили“ – СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР е бил задържан за 24 часа С. С. А. от [населено място].

В жалбата си касаторът твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, необосновано и неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Неправилен е изводът на районния съд, че е нарушен принципът на съразмерност съгласно чл.6 АПК. Наложената принудителна административна мярка е законосъобразна и е в обществен интерес. Неправилни са и изводите на районния съд за липса на фактически основания за издаване на заповедта за задържане. В допълнителна молба-уточнение касаторът заявява, че оспореното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Сочи, че неправилно съдът е приел, че наложената ПАМ не е в съответствие с целите

на закона и че задържането е било прекалено като интензитет. Моли съдът да отмени решението на районния съд и постанови друго такова, с което потвърди оспорената заповед. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

От ответника С. С. А. чрез процесуалния му представител адв. Д. Б. от САК, е постъпило писмено възражение, с което оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на разноски за касационната инстанция.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав, за да се произнесе съобрази следното:

Предмет на съдебен контрол от районния съд е законосъобразността на Заповед за задържане на лице с рег. № 225-33-1058/17.08.2020 г., издадена от полицейски орган при отдел „Специализирани полицейски сили“ – СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР е разпоредено задържането за 24 часа С. С. А. от [населено място].

За да отмени оспорения индивидуален административен акт съдът е приел, че същият е издаден в нарушение на чл.146, т. 3 и 5 от АПК. На първо място е посочено, че заповедта е издадена при липсата на фактическо описание на обстоятелствата, свързани с посоченото правно основание за издаването ѝ – нарушение на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Прието е също така, че заповедта страда от порок по отношение на целта на закона, тъй като полицейските органи са имали и други възможности, дадени им от закона, с които да отстранят нарушителите от мястото на произшествието.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно. Преценявайки събраните доказателства, съдът е извел правилен извод за незаконосъобразност на обжалваната заповед.

Заповедта за задържане на лице, издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, а самото задържане е принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания. В чл. 74, ал. 2 от ЗМВР изчерпателно е посочено съдържанието на заповедта за задържане. Съгласно т. 2 от този законов текст следва да бъдат изложени фактическите и правните основания за задържането. В този смисъл, видно от представените писмени доказателства по делото пред първоинстанционния съд, в действителност в процесната заповед този реквизит липсва, като единствено е посочено, че са налице данни за извършено престъпление, без да е изложена конкретна информация в какво престъпление е заподозряно лицето както фактически, така и юридически, както правилно е констатирал и първоинстанционният съд. Бланкетният израз "данни за извършено престъпление" не е достатъчен, за да се обоснове мотивираност от фактическа и правна страна на процесната заповед. Мотивирането на заповедта за задържане е от особено важно значение, тъй като дават възможност на задържаното лице да узнае какви са съображенията на административния орган, и въз основа на нова да организира защитата си. С оглед липсата на задължителния реквизит по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР и съобразно ТР № 4 на ВАС по т. д. 4/2002 г. неизлагането на мотиви е основание за отмяна на процесната заповед.

С оглед изложеното неоснователно е оплакването на касатора, че в заповедта се съдържат достатъчно фактически и правни основания. Допустимо е мотивите на административния акт да се съдържат отделно от самия акт в друг документ, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта. Следва да се има

предвид, че дори такива мотиви да са изложени, то те могат да се вземат предвид само ако задържаното лице е запознато с тях. В противен случай е нарушено правото му на защита, което винаги обуславя незаконосъобразност на административния акт.

Правилен е и изводът за противоречие с целите на закона. На основание установените факти следва да се приеме, че административният орган не е упражнил правомощията си обективно и добросъвестно. Обосновано районният съд е приел, че предприетата от полицейския орган принудителна административна мярка е непропорционално тежка и предвидените в чл.22 ЗАНН цели е могло да бъдат осъществени с приложението на по-лека ПАМ.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваното решение на първоинстанционния съд като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК съдът дължи произнасяне по претенцията на страните за присъждане на разноски. Страните не са представили списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено ги лишава от правото да искат изменение на решението в частта на разноските.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на касатора не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

В полза на ответника съдът следва да присъди своевременно поисканите разноски. Приложени са доказателства, че ответната страна е защитавана от адвокат по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3, пр. 2 от Закона за адвокатурата. Предвид горното възнаграждението следва да бъде определено в минималния размер по смисъла на чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. - 400 /четиристотин/ лева, а СДВР следва да бъде осъдена да заплати на адв. Д. Т. Б. от С. адвокатска колегия посочената сума.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София, XXII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 25.05.2021 г., постановено по адм.д. № 11204/2020г. от Софийски районен съд, НО, 102-ри състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адвокат Д. Т. Б. от С. адвокатска колегия, [населено място], [улица], ет.6, офис № 14, адвокатско възнаграждение за касационната инстанция, в размер на 400 /четиристотин/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :